

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Indra-Šebesta, v. o. s.**
sídlem Čechyňská 16, 602 00 Brno
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2015, č. j. MV-128182-3/AS-2015, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 10. 2015, č. j. MV-128182-8/AS-2015

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **bude vrácen** zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala prostřednictvím datové schránky dne 30. 12. 2015 u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2015, č. j. MV-128182-3/AS-2015, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 10. 2015, č. j. MV-128182-8/AS-2015. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2015 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Moravského zemského archivu v Brně ze dne 13. 7. 2015, č. j. MZA/CENTR-7079/2015. Jím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za nesplnění povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 3. 9. 2015 žalobkyni nesprávně poučil o možnosti podání opravného prostředku a připustil proti jeho rozhodnutí podání rozkladu. Opravným usnesením ze dne 16. 10. 2015, č. j. MV-128182-8/AS-2015, provedl žalovaný opravu rozhodnutí ze dne 3. 9. 2015 a upravil poučení o možnosti podání opravného prostředku tak, že se proti rozhodnutí nelze dále odvolat. Proti opravnému usnesení připustil žalovaný možnost podání rozkladu ve lhůtě 15 dnů od oznámení rozhodnutí. Opravné usnesení bylo žalobkyni doručeno 19. 10. 2015.
3. Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 1. 2016, č. j. 6 A 244/2015-15, věc postoupil Krajskému soudu v Brně, jako soudu místně příslušnému k projednání a rozhodnutí věci.

4. Před meritorním posouzením žaloby se soud nejdříve zabýval tím, zda jsou v souzené věci splněny podmínky řízení. Předně zkoumal, zda žaloba byla podána včas.
5. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty prominout.
6. Z ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty.
7. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že počátek běhu lhůty k podání žaloby spojuje ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. s doručením rozhodnutí tomu účastníkovi, který rozhodnutí žalobou napadá, nikoliv s datem právní moci napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 As 34/2004-84, publikovaný pod č. 657/2005 Sb. NSS).
8. Pro posouzení včasnosti žaloby je zásadní určení počátku (a samozřejmě i konce) lhůty pro podání žaloby. Není sporu o tom, že počátek lhůty pro podání žaloby je nutný odvíjet od rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2015, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 10. 2015. Jak žalobkyně sama tvrdí (a jak vyplývá i ze správního spisu) opravné usnesení žalovaného bylo žalobkyni doručeno 19. 10. 2015. Tento den tedy určil počátek lhůty pro podání žaloby, neboť ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. spojuje počátek lhůty s okamžikem oznámení rozhodnutí žalobkyni (shodně i shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 34/2004-84). Konec dvouměsíční lhůty pro podání žaloby připadl na pondělí 21. 12. 2015, žaloba však byla podána až 30. 12. 2015.
9. Žalobkyně spojovala počátek lhůty pro podání žaloby s právní mocí opravného usnesení, nikoliv s okamžikem jeho doručení. Soud s odkazem na judikaturu Ústavního soudu vážil, zda v předmětné věci nejsou dány důvody pro prolomení striktního znění § 72 odst. 1 s. ř. s. a přistoupení k věcnému přezkumu žaloby.
10. Je nutné vycházet z toho, že zákonná úprava lhůt k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu sleduje legitimní cíl, jímž je právní jistota nastolená akty správních orgánů. Zákonná lhůta, v níž lze uplatnit právo u soudu, vychází i ze zásady, že každý si střeží svá práva. Musí však být objektivně nastavena tak, aby existovala reálná možnost adresáta své právo na soudní kontrolu uplatnit, aby nešlo o ochranu pouze iluzorní (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/09 a Pl. ÚS 12/07, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016-50). Orgány veřejné moci musí respektovat princip důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci, posuzují-li, zda byl určitý procesní prostředek ochrany práva podán řádně a včas. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11, nesprávné poučení o možnosti podání opravného prostředku nemůže v rozporu se zákonem založit přípustnost takového opravného prostředku, *„je však třeba přihlídnout k tomu, že pokud stěžovatel podal proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek, vycházející z jeho nesprávného poučení, nelze mu přičíst k tíži, že za rozhodující skutečnost pro počátek běhu lhůty pro podání správní žaloby považoval až doručení sdělení o vyřízení tohoto opravného prostředku“*.

11. V projednávané věci žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2015, které obsahovalo nesprávné poučení, podala opravný prostředek – rozklad. Řízení o něm žalovaný usnesením ze dne 16. 10. 2015, č. j. MV-128182-9/AS-2015, zastavil. Téhož dne vydal žalovaný opravné usnesení, v němž vyjasnil, že proti rozhodnutí ze dne 3. 9. 2015 se nelze dále odvolat. Dne 19. 10. 2015 bylo žalobkyni jak opravné usnesení, tak rozhodnutí o zastavení řízení o rozkladu; v tento den byla žalobkyně seznámena s tím, že rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2015, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 10. 2015, je konečné. Proti opravnému usnesení se žalobkyně již opravným prostředkem nebránila.
12. Soud je přesvědčen, že s ohledem na dikci § 72 odst. 1 s. ř. s., nebylo pochyb o tom, že lhůta pro podání správní žaloby začala žalobkyni běžet doručením opravného usnesení ze dne 19. 10. 2015. Hodlala-li žalobkyně napadnout rozhodnutí žalovaného žalobou, měla v souladu se zásadou, že bdělým náleží práva, svá práva řádně střežit a podat žalobu v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), tím spíše jedná-li se o veřejnou obchodní společnost, jejímž předmětem podnikání je výkon činnosti insolvenčního správce. Soud neshledal, že by skutkové okolnosti projednávaného případu odůvodňovaly prolomení dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s.
13. Na uplynutí lhůty pro podání žaloby nemá vliv ani skutečnost, že správní orgán I. stupně vydal dne 29. 2. 2016, č. j. MZA/CENTR-2680, opravné usnesení, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 5. 2016, č. j. MV-67184-3/AS-2016. Citovaným opravným usnesením správní orgán I. stupně opravil zřejmou nesprávnost spočívající v chybně uvedeném identifikačním čísle účastníka řízení. Oprava této zřejmé nesprávnosti nemohla mít za následek prodloužení lhůty pro podání žaloby, jak nesprávně žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 22. 6. 2016 dovozuje, neboť opravným usnesením nedošlo ke změně podstaty projednávané věci, o níž je vedeno řízení, tudíž ani k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně.
14. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. platí, že soud návrh odmítne, byl-li podán opožděně.
15. Žalobkyně podala žalobu 30. 12. 2015, lhůta pro její podání podle § 72 odst. 1 s. ř. s. však uplynula v pondělí 21. 12. 2015. Žaloba tedy byla podána opožděně, proto soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.
16. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
17. Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním ve věci, rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). K vrácení poplatku stanovil soud přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 26. 2. 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu